

Rozsudek pro uznání

Smyslem žaloby s eventuálním petitem a cílem, se kterým je taková žaloba podávána, je, aby soud v nalézacím řízení na základě zjištěného skutkového stavu postavil najisto, zda lze požadavku uplatněnému tzv. primárním petitem vyhovět, kdy až pro případ zjištění učiněného nalézacím soudem, že tomuto požadavku vyhovět nelze, je žalobním eventuálním petitem uplatněn požadavek jiný. Soud rozhoduje o požadavku uplatněném tzv. eventuálním petitem až v případě, dojde-li k závěru, že nelze vyhovět tzv. primárnímu petitu, který zamítne. Pokud je naopak v řízení zjištěna možnost přiznat plnění uplatněné primárním petitem, soud žalobě v tomto petitu vyhová a požadavkem uplatněným eventuálním petitem se již nezabývá. Z právních důsledků fikce uznání vyplývá, že žalobě může být vyhověno rozsudkem pro uznání pouze za předpokladu, že v žalobě obsažená skutková tvrzení umožňují závěr o existenci uplatněného nároku. Fikce uznání nahrazuje nespornost skutkových tvrzení ve smyslu § 120 odst. 3 o.s.ř. Navrhuje-li však žalobce tzv. eventuální petit, kdy primárním petitem žádá určité plnění, a až pro případ zjištění, že primárnímu petitu nebude možné vyhovět, žádá plnění uplatněné petitem eventuálním, nelze jen na základě skutkových tvrzení obsažených v žalobě výrokem rozsudku přiznat právě a jen to plnění, kterého se žalobce žalobou domáhá.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 23 Cdo 1737/2017, ze dne 25.10.2017)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně BanosTop s. r. o., se sídlem v P., zastoupené Mgr. S.N., advokátem se sídlem v P., proti žalované TRANSCO Bohemia, s. r. o., se sídlem v D., zastoupené Mgr. N.T., advokátem se sídlem v D., o vydání věcí, event. o zaplacení 1.336.445 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 14 C 352/2015, o dovolání žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 8. 2016, č. j. 17 Co 268/2016-67, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění :

Okresní soud v Děčíně rozsudkem pro uznání ze dne 15. 12. 2015, č. j. 14 C 352/2015-27, uložil žalované povinnost vydat žalobkyni zboží, blíže ve výroku specifikované, zadržené v rámci přepravy zboží na základě objednávky žalobkyně ze dne 16. 4. 2014 (bod I. výroku). Dále rozhodl, že v případě nemožnosti splnění tohoto nároku je žalovaná povinna zaplatit žalobkyni 1.336.445 Kč (bod II. výroku). Současně rozhodl o náhradě nákladů řízení (bod III. výroku).

Soud prvního stupně rozhodoval o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala vydání rozhodnutí, kterým by byla žalovaná uložena povinnost vydat jí věci uvedené ve výroku rozsudku soudu prvního stupně, a v případě nemožnosti splnění tohoto nároku zaplatit jí 1.336.445 Kč. Soud prvního stupně v předmětné věci vydal výzvu dle ustanovení § 114b zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), kdy žalovaná usnesení č. j. 14 C 352/2015-23 ze dne 5. 10. 2015 s touto výzvou obdržela dne 6. 11. 2015. Žádným způsobem na ni nereagovala. Soud proto rozhodl dle § 153a o. s. ř. rozsudkem pro uznání, aniž by nařizoval jednání, neboť měl za to, že žalovaná nárok žalobkyně tak, jak jej vylíčila v žalobě, vůči žalobkyni uznává.

K odvolání žalobkyně a žalované odvolací soud usnesením v záhlaví uvedeným rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Odvolací soud uvedl, že ze spisového materiálu se podává, že žalobkyně se žalobou domáhala vydání rozsudku, dle kterého by byla žalovaná povinna vydat zboží zadržené v rámci přepravy zboží na základě objednávky žalobkyně ze dne 16. 4. 2014. Zboží bylo specifikováno v bodě I. petitu. V bodě II. žalobkyně navrhuje, aby byla žalovaná zavázána k náhradě nákladů řízení. Dále petit žaloby obsahoval návrh žalobkyně, aby v případě zjištění nemožnosti splnění tohoto návrhu soud rozhodl tak, že za prvé žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 1.336.445 Kč, a za druhé že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Dle odvolacího soudu vydaný rozsudek pro uznání nemůže obstát, když z podané žaloby jasně vyplývá, že se žalobkyně po žalované domáhá splnění povinnosti tzv. eventuálním petitem. V dané věci bylo tedy namístě, aby soud prvního stupně rozhodl tak, že vyhověl primárnímu petitu a již se eventuálním petitem nezabýval, nebo primární petit zamítl a vyhověl petitu eventuálnímu. Takto však soud prvního stupně nemohl postupovat za situace, kdy vydal usnesení s výzvou dle § 114b o. s. ř., neboť následkem nesplnění výzvy v určené lhůtě bylo vydání rozsudku pro uznání dle § 153a odst. 3 o. s. ř. Dle odvolacího soudu je zřejmé, že teprve během dokazování měla být najisto postavena skutková tvrzení žalobkyně odražející se v kumulativním petitu. Odvolací soud proto uzavřel, že v dané věci nebyly splněny podmínky pro vydání usnesení s výzvou dle § 114b odst. 1 o. s. ř. a následně rozsudku pro uznání dle § 153a odst. 3 o. s. ř.

Proti usnesení odvolacího soudu podala žalobkyně (dále též jen „dovolatelka“) dovolání s tím, že je považuje za přípustné dle ustanovení § 237 o. s. ř., neboť napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek procesního práva, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, a které vymezuje následovně: 1) „Je odvolací soud oprávněn se v odůvodnění rozhodnutí nevypořádat s názory judikatury, na které žalobkyně výslovně odkazovala?“ 2) „Lze v řízení o žalobě s eventuálním petitem, tj. o žalobě, kterou žalobce na shodném skutkovém základu navrhuje, aby žalovanému byla uložena primární povinnost (vydání věci), a pouze pro případ nemožnosti vyhovět tomuto nároku, aby byla žalovanému uložena sekundární povinnost (k zaplacení částky odpovídající hodnotě věci), postupovat podle ust. § 114b odst. 1 o. s. ř.“ 3) „Je soud oprávněn při splnění podmínek podle ust. § 114b odst. 5 o. s. ř. nerozhodnout rozsudkem pro uznání podle ust. § 153a odst. 3 o. s. ř.“

Dle dovolatelky spočívá rozhodnutí odvolacího soudu na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.), když odvolací soud rozsudek pro uznání v celém rozsahu zrušil jen proto, že dle jeho názoru soud prvního stupně neměl vydat usnesení podle ustanovení § 114b odst. 1 o. s. ř.

K dovolání žalobkyně se žalovaná vyjádřila tak, že navrhuje, aby je Nejvyšší soud zamítl.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno řádně a včas, osobou k tomu oprávněnou a řádně zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř., se zabýval přípustností dovolání.

Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Dovolatelka dovolacímu soudu předkládá otázku, zda je soud při splnění podmínek podle ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř. oprávněn nerozhodnout rozsudkem pro uznání podle ustanovení § 153a odst. 3 o. s. ř. Dovolatelka v této souvislosti ale přehlídí, že na řešení této otázky napadené rozhodnutí nespočívá, když rozhodnutí odvolacího soudu je založeno na tom, že v projednávané věci nebyly splněny podmínky pro vydání usnesení s výzvou dle § 114b odst. 1 o. s. ř. Dle rozhodovací praxe dovolacího soudu přitom není dovolání přípustné podle § 237 o. s. ř., jestliže dovolatel jako důvod jeho přípustnosti předestírá dovolacímu soudu k řešení otázku hmotného nebo procesního práva, na níž rozhodnutí odvolacího soudu nezávisí (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2013, sen. zn. 29 NSCR 53/2013).

Dovolání žalobkyně je ale přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř. ve vztahu k další dovolatelkou předestřené právní otázce, a to zda lze v řízení o žalobě s navrženým eventuálním petitem postupovat podle ustanovení § 114b odst. 1 o. s. ř., když tato otázka nebyla v rozhodování dovolacího soudu dosud vyřešena.

Dovolání však není důvodné.

Dle ustanovení § 114b odst. 1 o. s. ř. vyžaduje-li to povaha věci nebo okolnosti případu, jakož i tehdy, bylo-li o věci rozhodnuto platebním rozkazem, elektronickým platebním rozkazem nebo evropským platebním rozkazem, může předseda senátu místo výzvy podle § 114a odst. 2 písm. a) nebo nebylo-li takové výzvě řádně a včas vyhověno, žalovanému usnesením uložit, aby se ve věci písemně vyjádřil a aby v případě, že nárok uplatněný v žalobě zcela neuzná, ve vyjádření vylíčil rozhodující skutečnosti, na nichž staví svoji obranu, a k vyjádření připojil listinné důkazy, jichž se dovolává, popřípadě označil důkazy k prokázání svých tvrzení; to neplatí ve věcech, v nichž nelze uzavřít a schválit smír (§ 99 odst. 1 a 2).

Ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř. pak stanoví, že jestliže se žalovaný bez vážného důvodu na výzvu soudu podle odstavce 1 včas nevyjádří a ani ve stanovené lhůtě soudu nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, má se za to, že nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznává; o tomto následku (§ 153a odst. 3) musí být poučen. To neplatí, jsou-li splněny předpoklady pro zastavení řízení nebo odmítnutí žaloby.

Dle ustanovení § 153a odst. 1 o. s. ř. uzná-li žalovaný v průběhu soudního řízení nárok nebo základ nároku, který je proti němu žalobou uplatňován, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání. Uzná-li žalovaný nárok proti němu žalobou uplatněný jen zčásti, rozhodne soud rozsudkem podle tohoto uznání, jen navrhne-li to žalobce.

Dle § 153a odst. 3 o. s. ř. rozsudkem pro uznání rozhodne soud také tehdy, má-li se za to, že žalovaný nárok, který je proti němu žalobou uplatňován, uznal (§ 114b odst. 5 a § 114c odst. 6).

V projednávané věci odvolací soud své rozhodnutí založil na závěru, že jelikož se žalobkyně po žalované domáhala splnění povinnosti žalobou s tzv. eventuálním petitem, nebyly splněny podmínky pro vydání usnesení s výzvou dle § 114b odst. 1 o. s. ř. a následně rozsudku pro uznání dle § 153a odst. 3 o. s. ř.

Dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2053/2012) o žalobu s eventuálním petitem jde tehdy, jestliže se žalobce domáhá, aby žalovanému byla uložena určitá povinnost nebo aby bylo vyhověno jinému požadavku žalobce (primárnímu petitu), a pro případ, že primární petit bude soudem zamítnut, aby bylo rozhodnuto o dalším požadavku žalobce (eventuálním petitu). O eventuálním petitu přichází přitom v úvahu rozhodnout až tehdy, dojde-li soud k závěru, že nelze vyhovět tzv. primárnímu petitu, který

zamítne. Nejvyšší soud ve vztahu k žalobě s eventuálním petitem dále např. v rozsudku ze dne 26. 6. 2012, sp. zn. 23 Cdo 4223/2010, vyložil, že „eventuální petit je složen ze dvou částí, v tzv. primárním petitu žalobce žádá, aby bylo rozhodnuto o určité povinnosti (např. vydání věci) a pro případ, že nastane taková situace, že by soud nemohl přiznat plnění uplatněné v primárním petitu, aby bylo v tzv. eventuálním petitu rozhodnuto o povinnosti jiné (např. uložení peněžité náhrady). Soud, je-li prokázána nemožnost plnění nároku uplatněného primárním petitem, rozhodne o petitu eventuálním. O žalobním požadavku uplatněném formou tzv. eventuálního petitu soud rozhoduje jen tehdy, jestliže žalobě nevyhověl v tzv. primárním petitu; v opačném případě se tzv. eventuálním petitem vůbec nezabývá. Není zde možnost volby plnění. O primárním petitu musí soud rozhodnout vždy, o eventuálním petitu jen tehdy, je-li způsob plnění požadovaný v primárním petitu nemožný (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 7. 2005, sp. zn. 22 Cdo 2887/2004, dostupný na www.nsoud.cz)“.

K možnosti využít výzvu k vyjádření dle § 114b o. s. ř., jež je prostředkem přípravy jednání, se Nejvyšší soud vyjádřil mimo jiné v rozsudku ze dne 21. 10. 2003, sp. zn. 29 Odo 296/2003, uveřejněném pod číslem 41/2004 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek s právní větou, dle které „je-li žaloba zjevně bezdůvodná, neodůvodňuje povaha věci ani okolnosti případu, aby žalovaný byl vyzván k vyjádření podle ustanovení § 114b o. s. ř.; o takové žalobě nelze rozhodnout rozsudkem pro uznání podle § 153a odst. 3 o. s. ř.“. V uvedeném rozhodnutí Nejvyšší soud dovodil, že soud prvního stupně pochybil, jestliže postupoval podle ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř. s odůvodněním, že „jestliže je žaloba zjevně nedůvodná, tj. jestliže žalovaný nárok zjevně nemohl vzniknout, neodůvodňuje povaha věci ani okolnosti případu, vydání rozsudku pro uznání. Jinak řečeno, soud nevydá rozsudek pro uznání, jestliže by žalobě nebylo možné vyhovět ani kdyby byla prokázána všechna žalobní tvrzení (základem pro vydání rozsudku pro uznání mohou být jen taková žalobní tvrzení, která vedou k závěru, že podle nich lze výrokem rozsudku přiznat právě to plnění, kterého se žalobce v žalobě domáhá), (shodně srov. v právní teorii např. Bureš, J. Drápal, L. Krčmář, Z. Mazanec, M.: Občanský soudní řád. Komentář. I. díl., 6. vydání, Praha, C. H. Beck 2003, bod 8. poznámek, str. 581)“.

K postupu dle ustanovení § 114b odst. 1 o. s. ř. a k vydání rozsudku pro uznání dle § 153a odst. 3 o. s. ř. se Nejvyšší soud dále vyjádřil i ve svém usnesení ze dne 22. 6. 2010, sp. zn. 23 Cdo 5280/2009, kdy uvedl, že v případě fikce uznání žalobou uplatněného nároku podle ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř. činí soud závěr o skutkovém stavu věci pro potřeby jejího právního posouzení a rozhodnutí (srov. § 153 odst. 1 o. s. ř.) toliko na základě fiktivně uznaných žalobních tvrzení. Fikce uznání zde vlastně nahrazuje nespornost skutkových tvrzení ve smyslu § 120 odst. 4 o. s. ř. [pozn. ve znění o. s. ř. účinném od 1. 1. 2014 se jedná o § 120 odst. 3 o. s. ř.]. Z právních důsledků fikce uznání pak vyplývá, že žalobě může být vyhověno rozsudkem pro uznání pouze za předpokladu, že v žalobě obsažená skutková tvrzení umožňují závěr o existenci uplatněného nároku (srov. shodně Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, 791 s.). Nejvyšší soud proto vychází ve své rozhodovací činnosti z názoru, že tam, kde se na základě skutkových tvrzení obsažených v žalobě jeví žalobní žádání jako zřejmě nedůvodné, nejsou splněny předpoklady stanovené v § 114b odst. 1, větě první, o. s. ř. k tomu, aby byl žalovaný usnesením podle ustanovení § 114b o. s. ř. vyzván k vyjádření; nebyl-li postup soudu při vydání tohoto usnesení v souladu se zákonem, nemohla nastat fikce uznání nároku uplatněného v žalobě podle ustanovení § 114b odst. 5 o. s. ř. a nebyly tak podmínky pro rozhodnutí rozsudkem pro uznání podle ustanovení § 153a odst. 3 o. s. ř. (srov. např. rozsudek ze dne 25. 9. 2003, sp. zn. 25 Cdo 2040/2002, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí Nejvyššího soudu, C. H. Beck, svazek 27, pod č. C 2231, rozsudek ze dne 21. 10. 2003, sp. zn. 29 Odo 296/2003, uveřejněný tamtéž, svazek 28, pod č. C 2474, či rozsudek ze dne 17. 9. 2009, sp. zn. 23 Cdo 2632/2009, www.nsoud.cz).

V nyní projednávané věci se žalobkyně dle zjištění odvolacího soudu domáhala vydání zboží

zadrženého v rámci přepravy zboží na základě objednávky žalobkyně ze dne 16. 4. 2014, kdy zboží bylo specifikováno v bodě I. petitu, přičemž petit žaloby dále obsahoval návrh žalobkyně, aby „v případě zjištění nemožnosti splnění tohoto návrhu soud rozhodl tak, že za prvé žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 1.336.445 Kč ve lhůtě do tří dnů od právní moci rozsudku, a za druhé, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení“. Nejvyšší soud se ztotožňuje se závěrem odvolacího soudu, že žalobkyně se po žalované domáhala splnění povinnosti žalobou s tzv. eventuálním petitem. Smyslem žaloby s takto formulovaným petitem a cílem, se kterým je taková žaloba podávána, je, aby soud v nalézacím řízení na základě zjištěného skutkového stavu postavil najisto, zda lze požadavku uplatněnému tzv. primárním petitem vyhovět, kdy až pro případ zjištění učiněného nalézacím soudem, že tomuto požadavku vyhovět nelze, je žalobním eventuálním petitem uplatněn požadavek jiný. Jak vyplývá z výše uvedené ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, soud rozhoduje o požadavku uplatněném tzv. eventuálním petitem až v případě, dojde-li k závěru, že nelze vyhovět tzv. primárnímu petitu, který zamítne. Pokud je naopak v řízení zjištěna možnost přiznat plnění uplatněné primárním petitem, soud žalobě v tomto petitu vyhová a požadavkem uplatněným eventuálním petitem se již nezabývá.

Z právních důsledků fikce uznání přitom vyplývá, že žalobě může být vyhověno rozsudkem pro uznání pouze za předpokladu, že v žalobě obsažená skutková tvrzení umožňují závěr o existenci uplatněného nároku. Fikce uznání zde vlastně nahrazuje nespornost skutkových tvrzení ve smyslu § 120 odst. 3 o. s. ř. Navrhuje-li však žalobce tzv. eventuální petit, kdy primárním petitem žádá určité plnění, a až pro případ zjištění, že primárnímu petitu nebude možné vyhovět, žádá plnění uplatněné petitem eventuálním, nelze jen na základě skutkových tvrzení obsažených v žalobě výrokem rozsudku přiznat právě a jen to plnění, kterého se žalobce žalobou domáhá.

Shodně v komentářové literatuře (srov. Svoboda, K., Smolík, P., Levý, J., Šínová, R. a kol.: Občanský soudní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 391) bylo vyjádřeno, že soud nevyužije výzvy podle § 114b o. s. ř. tehdy, obsahuje-li žaloba alternativní skutková tvrzení, jež mají být postavena najisto teprve během dokazování (např. v případě tzv. eventuálního žalobního petitu).

V projednávané věci žalobkyně v petitu žaloby navrhla vydání rozsudku, kterým bude žalované uložena povinnost zaplatit žalobkyni částku 1.336.445 Kč v případě zjištění nemožnosti splnění jejího nároku na vydání věcí. Je zřejmé, že teprve během dokazování měla být najisto postavena skutková tvrzení žalobkyně odražející se v eventuálním petitu, a že tedy v dané věci nebyly splněny podmínky pro vydání usnesení s výzvou dle § 114b odst. 1 o. s. ř. a následně rozsudku pro uznání dle § 153a odst. 3 o. s. ř.

Výzvu podle § 114b o. s. ř. může přitom předseda senátu vydat, vyžaduje-li to povaha věci nebo okolnosti případu (k výkladu povahy věci a okolnostem případu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2250/2012, uveřejněný pod číslem 108/2014 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 8. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1109/2004, uveřejněné v časopise Soudní judikatura pod č. 173/2004). Obdobně jako v případě zjevně bezdůvodné žaloby (srov. citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2003, sp. zn. 29 Odo 296/2003, uveřejněný pod číslem 41/2004 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek) neodůvodňuje povaha věci ani okolnosti případu vydání výzvy podle § 114b o. s. ř. obsahuje-li žaloba alternativní skutková tvrzení, u nichž nemůže nastat fikce uznání nároku, tedy nespornosti současně všech těchto skutkových tvrzení.

Ve vztahu k dovolatelkou namítané vadě řízení, kdy se dovolatelka v této souvislosti táže, zda je odvolací soud oprávněn se v odůvodnění rozhodnutí nevypořádat s názory judikatury, na které žalobkyně výslovně odkazovala, Nejvyšší soud uvádí, že názor dovolatelky ohledně nepřezkoumatelnosti odůvodnění usnesení odvolacího soudu nesdílí. Nejvyšší soud podotýká (srov.

též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2016, sen. zn. 29 NSCR 7/2014), že z ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř. [které upravuje náležitosti odůvodnění písemného vyhotovení rozsudku, platí obdobně pro odůvodnění usnesení, jímž se rozhoduje ve věci samé (§ 169 odst. 4 o. s. ř.) a přiměřeně se prosazuje i pro odůvodnění rozhodnutí vydaných odvolacím soudem (§ 211 o. s. ř.)] ani z práva na spravedlivý proces nelze dovozovat povinnost soudů vypořádat se s každou jednotlivou námitkou účastníka řízení. Jak opakovaně vysvětlil Ústavní soud, není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, uveřejněný pod číslem 26/2009 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2012, sp. zn. III. ÚS 3122/09). Rozhodnutí odvolacího soudu těmito požadavkům v projednávané věci vyhovuje a řízení z tohoto pohledu není postiženo vadou, jež by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

Ze shora uvedených důvodů lze uzavřít, že rozhodnutí odvolacího soudu je správné. Nejvyšší soud proto dovolání žalobkyně podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)